

GENERALITAT DE CATALUNYA

Nou acord, nou engany (desembre: fum, fum, fum)

1. El Govern dels destralers

El Govern de la Generalitat,

- desbordat per les caòtiques circumstàncies per ell mateix creades (entre altres les vagues de tot el sector públic del 29 de novembre i la nonata de 12 de desembre),
- ignorant, com és habitual en el seu estil destraler, el deure
 - o d'actuar a través de les Institucions (com ara les Meses de Negociació)
 - o de respectar les resolucions Parlament (com ara, i per citar només la més recent, la Resolució del Parlament 184/XII, de 27 de novembre, que instava el Govern a retornar les pagues en 2 anys)
- negociant amb organitzacions sindicals sense representació en els òrgans negociadors corresponents de la Generalitat (tal és el cas del sindicat "usoc")
- havent incomplert anteriors acords per ells signats (10% paga 2013 a retornar en 2018)
- havent declarat la impossibilitat rotunda de qualsevol devolució d'allò del que s'havia apropiat per impedir-ho la Llei d'Estabilitat Pressupostària
- culpant a tercers de la impossibilitat de procedir a la devolució (el Govern de l'Estat es negava a canviar la llei)

el Govern de la Generalitat, dèiem, ha "decidit", més que no pas "acordat", terme aquest impropï quan una de les parts actua només en qualitat de "comparsa" o, en paraules de més actualitat: en qualitat de "palmero", un calendari per al pagament dels diners dels empleats públics dels quals es va apropiat per allà els anys 2013 i 2014.

2. El calendari de devolucions

En què consisteix aquest calendari? Vegem-ho.

En primer lloc observem que contínuament el calendari es refereix a les pagues extraordinàries com aquelles "que es van deixar de percebre", que és tan com dir que el Govern ens va ficar la mà a la butxaca i es va trobar la nostra cartera i que, no sabent de qui era, va decidir invertir el seu contingut en el que li va convenir.

L'expressió correcta és "les pagues extraordinàries de les que es va apropiat", actuació coherent, cal reconèixer-ho, amb el fet que el partit que sustentava aquest Govern era (i és) el del 3%.

Preveu (aparentment) aquest calendari el següent:

- paga 2013: 40% el 2019 i 60% el 2020
- paga 2014: 55% el 2021 i 45% el 2022

D'entrada ja veiem que "les parts", expressió polivalent que tan serveix per identificar els signants com per identificar una "zona" determinada del cos dels mamífers, es passen per aquella "zona" la Resolució del Parlament d'encara no fa un mes, que deia que les pagues s'havien de retornar en dos anys i no en quatre.

Encara resulta més sorprenent aquest menyspreu per la Resolució del Parlament si tenim en compte que aquesta Resolució fou aprovada pels Grups Parlamentaris que donen suport al Govern.

3. La lletra petita

a) Pagament tot i la pròrroga pressupostària

En relació a la devolució de la paga de 2013, resulta que un 10% es pagarà durant el primer trimestre del 2019 i la resta queda condicionat a l'aprovació dels Pressupostos.

És a dir, el 10% que no podien pagar perquè l'Estat s'entossudia a no modificar una llei estatal (cosa que han de fer les Corts en un procediment no precisament curt ni senzill i amb la prèvia recerca de les majories necessàries), ara sí que poden pagar-lo i el poden pagar amb uns pressupostos prorrogats, tot tenint en compte que una pròrroga de pressupostos significa deixar les partides pressupostàries tal com estaven l'any anterior, és a dir, sense contemplar el pagament del 10%.

b) Pagament condicionat als Pressupostos

Si a això li sumem que la paraula d'aquest Govern no és precisament honorable (tot i el sorneguer qualificatiu que s'apliquen ells mateixos) i que just acaben d'incomplir un anterior compromís de pagar un 10% el 2018, aquest 10% es probable que només serveixi per a que es facin propaganda dos dels seus signants ugt i ccoo ja que abans que s'acabi el primer trimestre hi haurà hagut eleccions sindicals a la Generalitat i, per tant, si el Govern incompleix, com és habitual, i el pacte queda en no res, com és previsible, tan s'hi farà perquè les eleccions sindicals ja hauran passat i els seus eventuals rèdits ja s'hauran cobrat.

El 30% restant de la primera part del 2013 queda condicionada a l'aprovació dels pressupostos, uns pressupostos que no s'aprovaran si tenim en compte que un partit, la CUP, ja ha dit que no pensa recolzar, recordem aquí alguns titulars:

"La CUP emplaça Torra a buscar altres socis si els pressupostos "són autonomistes" (Diari Ara de 18.08.18)

"La CUP no negociarà els Pressupostos de la Generalitat i no donarà suport al Govern de Torra" (Diari El País 20.10.18)

"La CUP insisteix que no negociarà els pressupostos" (Diari Vilaweb 27.11.18)

Per si algú pensa en alternatives:

"El PSC es descarta de cap negociació pel pressupost" (Diari El Punt Avui 05.12.18)

c) La "instrumentació d'altres mecanismes de retorn"

I què passa amb els nostres diners si no s'aproven el Pressupostos? No cal amoïnar-s'hi, el calendari-acord ho preveu tot:

"En el supòsit que no s'aproessin els pressupostos de la Generalitat les parts es comprometen a instrumentar altres mecanismes de retorn"

Quins són aquests mecanismes? No se sap. Potser un crèdit? ¿Però qui s'atreveria a deixar diners a qui s'apropia de béns aliens o a qui no compleix amb allò que acorda o a qui avui diu que una cosa no pot ser i l'endemà diu que sí que pot ser? En qualsevol cas, la Generalitat té prohibit demanar crèdits mentre es mantingui la seva situació financera i, en qualsevol cas, necessitaria autorització de l'Estat. Repetim, quins són aquests mecanismes?

Aquí, l'únic mecanisme que veiem és el de la moto que ens volen vendre.

Pel que fa a les parts corresponents a 2020, 2021 i 2022 ja no cal estendre-s'hi, és més que probable que l'actual Govern faci temps que, en el millor dels casos per a ell, cria malves en alguna cuneta de la carretera de l'ostracisme polític.

4. Altres punts de l'acord

La resta de punts del calendari no van més enllà de retre tribut a aquell llegendari equip de futbol, l'Alcoià, famós per la seva moral i que l'any 1944, en un partit contra l'Espanyol, tot perdent per 7 a 1, protestaren iradament davant l'àrbitre per donar per acabat el partit dos minuts abans del que consideraven reglamentari.

En aquesta línia, es preveu que els anys 2021 i 2022 es recuperi el 50% de "l'avaluació de l'acompliment i complement de productivitat" (sigui el que sigui això). El deliri va més enllà i arriba al seu clímax quan, per al 2021, es preveu "analitzar la possibilitat de reduir a 3 anys el termini de retorn d'aquestes pagues extraordinàries" tot això (agàfat) "en funció de la situació econòmica i pressupostària del moment".

5. Els veritables beneficiaris de l'Acord

En definitiva doncs tot aquest "pasteleo" y cúmulo d'ambigüitats i dilacions només ha servit a que dues parts en franca decadència social i política pugin salvar la cara transitòriament i aturar els focs que en tants fronts tenen cremant.

Només cal recordar que els companys de ccoo i ugt

- varen signar un acord (16.06.17), que l'Administració no va complir, sobre la devolució del 10% de la paga de 2013 durant el 2018, en contra de la Moció del Parlament 121/XI, de 18 de maig que instava el Govern a fer efectiva la paga de 2013 el 2018 i la de 2014 el 2019.

- Varen signar un acord (18.09.18) que suposava la pèrdua del dret a les absències per indisposició (les 30 hores anuals de les que disposàvem)
- El mateix acord de 18.09.18 inclogué la renúncia a l'actualització de les retribucions segons l'IPC, determinant actualitzacions per sota d'aquest índex.
- per tal de tenir quelcom a presentar de cara a les eleccions sindicals de finals de febrer de l'any vinent, ccoo va denunciar (sense èxit ja que els altres sindicats ens hi vàrem oposar) el III Acord sobre condicions de treball, un acord signat el 2006, quan les condicions eren molt més favorables, de manera que qualsevol revisió seria a la baixa.

Ara, per afegir-ho a la llarga llista de despropòsits, signen un acord, contrari a una recentíssima Resolució del Parlament que instava el Govern a fer efectives les pagues de 2013 i 2014, el 2019 i el 2020 respectivament.

Un acord vinculat a condicions de difícil o impossible compliment i ple d'ambigüitats i dilacions en el temps, tot per salvar la cara i vendre una imatge que no s'adiu ni de lluny amb la realitat que tant aquest acord com els anteriors que han signat palesen.